

helt ukyndige Mennesker at gaa hen og sætte det i Gang, kan der derved afstedkommes ganske uoverskuelige Ulykker. Derfor vil jeg gerne henstille, at denne Bestemmelse bliver forandret. Jeg skal slutte disse Bemærkninger med at anbefale Forslaget til velvillig Overvejelse og hurtig Fremme.

Krabbe: Den Forhandling, som hidtil har fundet Sted, har ikke berørt et Punkt, som jeg tror trænger til at klares; det er Forholdet mellem den almindelige Lovgivning og den lokale Lovgivning angaaende dette Forhold. Jeg har læst i Bladene, at der er et Amdsraad, som har forbudt Kørsel med Automobile. Jeg ved intet nærmere derom; jeg formoder, at det er en ny Politivedtægtsbestemmelse, som der her er Tale om. Forholder dette sig saaledes, saa ligger der en forøget Opfordring til at spørge sig selv, hvad Mening der ligger i Lovforslagets § 1, navnlig om et Amdsraad, hvis disse Bestemmelser blive til Lov, vil kunne forbyde nogen Art af Automobilkørsel i Amtet. Jeg tillader mig at mene, at saaledes som Affattelsen af Lovforslagets § 1 er, vil et Amt kunne vedtage et saadant Forbud. Der staar nemlig: „For Kørsel med Automobile paa offentlig Gade, Vej eller Plads gælde de i denne Lov indeholdte Forskrifter. Ved Siden heraf komme de i stedlige Politivedtægter givne Bestemmelser for Kørsel med almindelige Vogne eller Cykler og for den offentlige Kørsel til Anvendelse, for saa vidt de ikke stride mod denne Lovs Bestemmelser.“ Dette læser jeg saaledes, at naar et Amdsraad bestemmer, at for det paagældende Amt skal offentlig Automobilkørsel være forbudt, saa vil et saadant Forbud staa ved Kraft, ogsaa efter at denne Lov er kommen ud. Men det bør ikke være Meningen. Lovens § 1, der efter Forslaget taler om *Regler for Automobilkørsel*, bør vist udtale, at Automobilkørsel, naar disse Regler iagttages, er tilladt her i Landet. Jeg henstiller til det Udvalg, som bliver nedsat, at have sin Opmærksomhed henvendt herpaa. — Saa tror jeg ogsaa, at Begrebet „offentlig Vej“, som staar i § 1, trænger til en nærmere Bestemmelse. Naar vi almindeligt tale om offentlige Veje, saa forstaas derved Amdsveje og de Veje, der ere optagne paa Kommunernes Fortegnelse over offentlige Veje. Men det er jo aabenbart ikke Meningen, at de Forsigtighedsregler, som man foreskriver med

Hensyn til Kørsel med Automobile, ikke skulle gælde, naar et Automobil kommer udenfor en saadan Amds- og Kommunevej. Meningen er naturligvis, at de Forsigtighedsregler, som foreskrives Førere af Automobile og de Erstatningsforpligtelser, der paalægges Besiddere af Automobile for Skade, forarsaget ved Føreres Overtrædelse af disse Regler, skulle have fuld Gyldighed, ogsaa naar Automobilet kommer ind paa en anden Vej. Naturligvis er der visse Bestemmelser, der kun ere egnede til at gælde for Kørsel paa Amds- og Kommuneveje, men de nævnte Bestemmelser maa være gyldige ogsaa for Kørsel hvor som helst. Dette trænger ligeledes til at klares. Jeg nævner det, for at Udvalget ikke maa overse dette Punkt. — Saa er der et lille Punkt af megen praktisk Betydning, som jeg vil bede, at man ogsaa vilde skænke Opmærksomhed. Der staar i § 7 en Bestemmelse om, at Lyset paa et Automobil skal have en vis Styrke. Det er udtrykt paa den Maade, at det skal kunne belyse Kørebanen 15 Alen foran Køretøjet. Men de vejfarende vide meget godt, at der noget, der generer paa Vejene, er det det, at saadanne Lys ere for stærke. Det er langt hyppigere, at det generer den ridende og kørende, at det Lys som møder dem, er for stærkt, end at det er for svagt. Disse blændende Acetylingaslygter, som nogle Cyklister bruge, ere en Fare for de vejfarende, baade for Hestene og for de kørende og ridende, og jeg tror, der kunde være Anledning til at fastsætte saavel en Højdegrænse som en Mindestmaalsgrænse for Styrken af Lyset, eller — hvad der vilde være langt det bedste, hvis man kan det, og jeg tænker Teknikken er i Stand dertil — at fastsætte et bestemt Maal af Lyset, som Lygter paa Automobilet skulle have, hverken mere eller mindre. I § 10 paalægges der vistnok Ejeren en Forpligtelse, der er videregaaende, end det er ment. Det er med Hensyn til Anmeldelse af Tilflytning og Fraflytning. Bestemmelsen har nemlig et saadant Omfang, at Anmeldelsespligten paahviler Automobilejeren, der flytter, selv om han ved Flytningen lader Automobilet blive staaende. Naar en Automobilbesidder har sit Automobil i Jylland, og derfra rejser over til Kjøbenhavn, men lader sit Automobil staa ovre i Jylland, er det ikke rimeligt at paalægge ham, at han skal melde Fraflytning og Tilflytning. Jeg skal anbefale, at man i § 7 bestemmer, hvem Bøderne skulle tilfalde, og navnlig at man indsætter, at det er Statskassen, de skulle